The Geller Edition

שרשרת זהב

Debt Do Us Part

שיעבוד נכסים שיעבוד הגוף

KOLLEL

לרפואה שלימה

שמואל יעקב בן רחל

JX KOLLEL

Vol XV

COMPILED BY

R' SHMUEL IANN

Dayan at Beis Din Shaarei Horaah

With

Rabbi Mendy Brukirer

Design and Print:

מכון תפארת

732.475.0101 • machon@bpprintgroup.com

To join and learn more visit
JXKollel.com

שרשרת זהב

These booklets are called **Sharsheres Zahav** (*Golden Chain*), based on the verse describing the golden chains of the Choshen (Shemos 28:13–14). Just as those chains connected the Choshen to its proper place, so too these works are intended to be small links in the golden chain of Torah transmission, connecting the learner to the teachings of Chazal, the Rishonim, the Acharonim, and the great Torah scholars of every generation.

In particular, these booklets seek to connect the reader to the illuminating Torah of the **Ketzos HaChoshen**, whose teachings serve as a central foundation throughout. Everything written here is based on the sacred words of our sages and was prepared through sincere effort to clarify and understand the sugyos in the light of their teachings.

May Hashem grant that these words find favor among those who study Torah, and may these works become worthy additions to the eternal chain of Torah transmission from generation to generation.

Amen.

How to Read This Sheet?

Each source appears first in the original Hebrew or Aramaic, with a plain English version directly underneath. A Sugya Note helps explain the source in everyday words.

A Term Note defines an important word or idea. A Takeaway sums up the main point in a line or two.

You do not need any background to follow along. Read each source, then the English, then the note. The sheet is built to walk you through the discussion one step at a time.

Do not worry if you do not finish the sheet in one sitting. A good Torah session is not measured only by how much you finish, but by how deeply you learn to think through the discussion.

Debt Do Us Part
שיעבוד נכסים שיעבוד הגוף

Part 1

Opening Frame

Reuven lends Shimon twenty thousand dollars, and Shimon signs a loan document. Two years later, at a family celebration, Reuven puts his hand on Shimon's shoulder and says, "Forget the loan. You owe me nothing."

No lawyers, no paperwork, no formal act—just words.

But the signed document is still sitting in Reuven's desk drawer.

A few months later, Reuven calls Shimon: "I still have your loan document, and I never gave it back. I decided to collect."

Shimon is stunned. "You forgave the loan."

Can simple words erase a debt? And if they can, why should it matter that Reuven still holds the paper?

Map of the Sugya

We will begin by asking whether words alone can erase a documented debt.

We will then examine what changes when the loan document is sold to another person.

That distinction will lead to a deeper question: if the borrower's personal obligation ends at death, why does the lien on his property sometimes survive?

Finally, we will test that structure in a case where the obligation itself seems to arise only after death.

I. Can Words Alone Erase a Debt?

A lender can forgive a debt by saying so. The sources begin by asking what happens when the paper remains in his hand.

שבועות מ"ח: | Gemara, Shevuos 48b

The Talmud is the record of the Oral Torah's discussion, debated in the academies of Bavel across several centuries and brought to its final form by about the year 500.

אָמַר רַב יוֹסֵף: הָא מַנְיָי - בֵּית שַׁמַּאי הִיא, דְּאָמְרִי: שְׁטָר הָעוֹמֵד לִגְבּוֹת - כִּגְבוּי דָּמֵי.

Rav Yosef said: Whose view is this? It is the view of Beis Shammai, who say that a document awaiting collection is considered as though it has already been collected.

Term Note

כגבוי דמי | *Kegavui Dami* | **As If Already Collected**

A claim awaiting collection is treated as though the creditor already possesses it.

רש"י, שבועות מ"ח: ד"ה בית שמאי היא | Rashi, Shevuos 48b

Rabbi Shlomo Yitzchaki, known as Rashi (1040 to 1105), Troyes, France. He wrote a running commentary on nearly the whole of Scripture and the Talmud, and it became the gateway through which Jews have read both ever since. No page of Talmud has been printed without it.

בית שמאי היא - במסכת סוטה פרק ארוסה ושומרת יבם דקתני מת בעלה עד שלא שתתה נוטלת כתובתה ולא שותה דבעינן והביא האיש את אשתו וגו' וליכא אע"ג דשמא זינתה גובה מספק דקסבר מי שהנכסים משועבדין לו ידו על העליונה והנכסים בחזקת בעל השטר עומדין כאילו הוא גבוי ועומד לפיכך הוא גובה מספק שאינה באה להוציא מהם שתהא הראיה עליה להביא אלא הם באים להוציא ממנה ודכוותה גבי מת לוה בחיי מלוה נמי ואע"ג דתקון רבנן שלא יפרע אלא בשבועה ממון גמור הוא להוריש לבניו:

It is the view of Beis Shammai.

[Rashi explains Beis Shammai's reasoning:] When property carries a lien because it is bound to a promissory note, the one who holds the note has the stronger position. The property is treated as though it already stands in his possession and has already been collected. He is therefore regarded not as taking money from others, but as already holding what is his.

The same principle applies when a borrower dies while the lender is still alive. Although the Sages required an oath from the lender — that he was not repaid by the borrower during the borrower's lifetime — before he may collect from the borrower's heirs, the documented debt is still treated as full monetary property that can pass to the lender's heirs should the lender die as well.

שולחן ערוך חושן משפט סימן י"ב סעיף ח' | Shulchan Aruch, CM 12:8

Rabbi Yosef Karo (1488 to 1575), Spain, Turkey, and Tzfas. His family was driven out of Spain in the Expulsion when he was a small child. After decades of wandering through the Ottoman Empire, he settled in Tzfas, then the gathering place of the generation's greatest scholars, where he composed the code that became the central text of practical Jewish law.

מחילה אינה צריכה קנין.

Forgiving a debt does not require a formal act of acquisition.

Term Note

מחילה | *Mechilah* | **Relinquishing a Claim**

The voluntary surrender of a legal right or claim.

Term Note

קנין | *Kinyan* | **Act of Acquisition**

A legally recognized act that creates or confirms an ownership transfer, transaction, or obligation.

סמ"ע, חושן משפט סימן י"ב ס"ק כ"א | Sma, CM 12:21

Rabbi Yehoshua Falk (about 1555 to 1614), Poland. A leading rosh yeshivah in Lemberg who trained a generation of Polish authorities and took part in the rabbinic councils that governed Jewish communal life across Poland.

משום שמיד שמחל לו נסתלק ממנו המוחל, והיינו דוקא בדלא נקט המוחל עדיין שטר חוב בידו, דבתפס שטרא כל זמן שאינו מחזיר לו מיד לא מהני ביה אפי' מחילה גמורה בלא קנין.

The reason forgiveness requires no formal act is that the moment the lender forgives the debt, he withdraws from it.

This applies only when the lender does not still hold the promissory note. If he retains the note and does not immediately return it, even complete verbal forgiveness is ineffective without a formal act of acquisition.

Term Note

שטר חוב | *Shtar Chov* | **Promissory Note**

A written instrument recording a debt and establishing the creditor's right to collect it.

Sugya Note

הסמ"ע מבאר את טעם הדין שמחילה מועילה בלא קנין - משום שבשעת שמחל, מיד נסתלק המוחל מן החוב, וכתב הסמ"ע כל זה דוקא כשאין המוחל אוחז עדיין את השטר חוב בידו. אבל אם תפס שטרא, כל זמן שאינו מחזירו לו מיד, לא מהני אפילו מחילה גמורה בלא קנין. והיינו משום שהשטר עצמו מעמיד את החוב ומחזיקו ביד המלוה, ואין ההסתלקות שלמה כל עוד הכח שביד המלוה קיים בידו.

The Sma explains why forgiveness can take effect without a formal act. At the moment the lender forgives the debt, he immediately withdraws from his claim.

This works only when he no longer holds the promissory note. If he still retains it and does not return it immediately, the forgiveness is incomplete.

The note continues to preserve the lender's legal power over the debt. As long as that power remains in his hand, he has not fully withdrawn from the claim.

ש"ך, חושן משפט סימן י"ב ס"ק י"ז | Shach, CM 12:17

Rabbi Shabsai HaKohen (1621 to 1662), Lithuania and Moravia. He fled Vilna ahead of the massacres of 1648 and never returned, settling at last in Moravia, where he composed a lament for the communities he had seen destroyed. He died at forty-one, having already written the commentary that stands beside the Sma on every page of civil law.

כתב הב"ח דהרי ר' ישעיה ס"ל דהלכה כב"ש דשטר העומד לגבות כגבוי דמי, ודבריו תמוהין דהא לא קי"ל כב"ש כדמוכח בש"ס ס"פ כל הנשבעין (שבועות, מ"ח:) וכ"פ כל הפוסקים.

The Bach wrote that Rabbi Yeshaya follows Beis Shammai's position that a document awaiting collection is considered already collected.

According to that explanation, retaining the note would be treated as though the lender already has collected the money. He could not simply forgive money already regarded as collected. Only by relinquishing the note would the debt lose that status.

But this explanation is perplexing. The halachah does not follow Beis Shammai, as is clear from the Talmud at the end of this chapter, and as all the halachic authorities have ruled.

Sugya Note

ומאידך הש"ך חולק דהרי לא קיימא לן כב"ש, כמו שמוכח בש"ס סוף פרק כל הנשבעין, וכן פסקו כל הפוסקים. ואם כן אי אפשר לתלות את דין השטר בסברת "כגבוי דמי" שנדחתה מהלכה.

The Shach rejects an explanation based upon Beis Shammai because the halachah does not accept the full principle of "as if already collected."

The lender's possession of the note may still carry legal significance, but it cannot simply be treated as though the money has already entered his hands.

If that principle has been rejected, why should retaining the note prevent verbal forgiveness?

Takeaway

According to the Sma, forgiveness ordinarily works through words alone, but not while the lender still holds the promissory note. The Shach rejects explaining this through Beis Shammai's full principle, leaving the note's legal power in need of further explanation.

II. What Happens When the Document Is Sold?

A promissory note can itself be sold. The Mordechai finds in that case a proof against the Sma, and the Ketzos takes up the argument.

קצות החושן, חושן משפט סימן י"ב ס"ק א' | Ketzos HaChoshen, CM 12:1

Rabbi Aryeh Leib Heller (1745 to 1812), Galicia. He served as rav of Rozdol and later of Stryi. His work on civil law made his name across the Torah world, and the way of learning it models is still taught in his name.

Before You Read

Rabbeinu Tam divides a loan into two parts: the borrower's personal obligation to repay, and the lender's lien on the borrower's property.

Watch how the Ketzos uses that distinction to explain why selling a promissory note changes the law of forgiveness.

What exactly was transferred when the lender sold the promissory note?

כתב בסמ"ע היינו דוקא בדלא נקיט שטרא אבל נקיט שטרא לא מהני מחילה בלא קנין, ובמרדכי פ"ק דסנהדרין (סי' תר"פ) הביא ראיה דמהני מחילה בשטר אפי' בלא קנין מהא דאמרי' (כתובות, פ"ה:) המוכר שטר חוב וחזר ומחלו, וע' בחלקת מחוקק באה"ע סי' ק"ה (ס"ק י"ד) שסמך עצמו על ראיה זו.

The Sma wrote that forgiveness without a formal act works only when the lender does not hold the note. If he does retain it, verbal forgiveness is ineffective.

The Mordechai brings a proof that forgiveness can work even when a note still exists. The Gemara teaches that if a lender sells a promissory note and subsequently forgives the debt, the forgiveness is effective. The Chelkas Mechokek also relies upon this proof.

Example: Reuven lends money to Shimon and holds a promissory note. Reuven sells the note to Levi, giving Levi the right to collect the debt. Afterward, Reuven forgives Shimon's debt. Even though the sale was valid, the forgiveness takes effect and the debt is wiped out—so Levi, despite having bought the note, can no longer collect from Shimon.

Term Note

מוכר שטר חוב | *Mocher Shtar Chov* | **Selling a Promissory Note**

Transferring the collection rights represented by a promissory note to another person.

The Mordechai's proof appears strong. The note still exists and belongs to the buyer, yet the original lender can erase the debt through words alone.

Why should a lender who still has his own note be any different?

According to Rabbeinu Tam, a lender holds two distinct obligations against the borrower: a personal obligation and a lien on his property.

The personal obligation cannot be sold because it has no tangible substance. It therefore remains with the original lender.

The original lender can forgive the personal obligation. Once the personal obligation disappears, the lien on the property falls away automatically because the property serves only as a guarantee for the underlying debt.

אמנם נראה לשיטת ר"ת בטעמא דמוכר שטר חוב יכול למחול והוא משום דשני שעבודים יש למלוה, שעבוד הגוף ושעבוד נכסים, ושעבוד הגוף לא נמכר לפי שאין בו ממש ונשאר אצל המוכר, ולהכי יכול למחול את שעבוד הגוף וממילא פקע שעבוד נכסים דאינו אלא ערבות.

Term Note

שעבוד הגוף | *Sheibud HaGuf* | **Personal Obligation**

The direct legal obligation resting upon a person to pay or perform.

Term Note

שעבוד נכסים | *Sheibud Nechasim* | **Lien on Property**

A lien on the borrower's property that secures the debt; if he does not pay, the creditor collects from that property.

Term Note

ערבות | *Arvus* | **Guarantee**

A secondary obligation that takes effect when the primary obligation is not fulfilled.

Two Rights in Every Loan

Rabbeinu Tam understands every loan to create two separate rights rather than one. The first is the borrower's personal obligation to repay — a bond that rests on the borrower himself. The second is a lien on his property, which lets the lender collect from specific assets if the borrower does not pay. The property stands behind the debt much as a guarantor stands behind the person he vouches for.

Only the second right can be sold. A lien attaches to property and can be handed to a buyer together with the promissory note. The personal obligation has no tangible substance to transfer, so it stays with the original lender even after the note is sold.

This is why a seller can still forgive the debt. The personal obligation never left him, so it remains his to relinquish — and once it is gone, the lien falls away on its own, since a guarantor is bound only while there is a debt to secure. This dependence of the lien upon the personal obligation is the pivot on which the rest of the sugya turns.

The seller's ability to forgive the debt therefore does not prove that forgiveness always works while a promissory note exists.

The seller transferred the lien on the property but retained the borrower's personal obligation. It is that remaining obligation that he forgives.

But if we do not rule like Beis Shammai, how can a note still be treated as though the debt were already collected?

Although the halachah does not accept Beis Shammai's full principle, a promissory note is still treated as possession-like for certain limited purposes.

Ordinarily, a migo cannot be used to extract money from another person. When a creditor holds a clear note binding the borrower's property to the debt, however, a migo may help him collect.

The Knesses HaGedolah distinguishes between an uncertain claim and a clear note. An uncertain claim is not treated as collected, while a clear note can give the creditor a limited status resembling possession.

וא"כ כיון דטעמא דמחילה ותפס שטרא לא מהני היינו משום דכל העומד לגבות כגבוי דמי, ואע"ג דקי"ל דלא כב"ש (סוטה, כ"ה.) דאמר כל העומד לגבות כגבוי, אפ"ה חזינן דשטרא לכמה מילי הוי כגבוי, דהא מגו להוציא לא אמרי', ובשטר כיון דנכסים משועבדים בשטר אמרי' מגו להוציא, וכבר עמד בזה בעל כנה"ג סי' פ"ב ס"ק נ"ז, ומיישב באיזו ענין הוא כגבוי ובאיזו ענין לא הוי כגבוי, ע"ש שהעלה דבספק לבד לא הוי כגבוי אבל בשטר ברור הוי כגבוי וע"ש.

Term Note

מיגו | *Migo* | **A Stronger Available Claim**

A claim gains credibility because the person could have made a stronger claim that would have benefited him more.

Term Note

מיגו להוציא | *Migo L'Hotzi* | **Using a Migo to Collect**

Using a migo to remove money from another person's possession, which ordinarily is not permitted.

What is a migo?

A migo is a way of evaluating credibility in a monetary dispute.

The reasoning is that a person could have made a different and stronger claim that would have benefited him more easily. His decision to make a weaker claim instead supports the truth of the claim he actually made.

Example: A borrower admits that he received a loan but says, "I already repaid it."

Suppose there are no witnesses or proof of the original loan. The borrower could have made the stronger claim, "I never borrowed anything." Instead, he admits the loan and claims only that he repaid it.

His decision not to deny the entire loan supports the credibility of his repayment claim. The stronger claim he could have made gives force to the claim he actually made.

The key limitation: a migo protects, but does not extract

A migo can ordinarily help someone retain money already in his possession. It cannot normally help him take money from another person.

The person seeking to remove money from another's possession bears the burden of proof. The additional credibility supplied by a migo is generally not strong enough to overcome that presumption.

Why a promissory note changes the calculation

A creditor holding a promissory note is not treated as a complete outsider trying to take property to which he has no established connection.

The note binds the borrower's property to the debt. That property is already legally committed to satisfying the creditor's claim.

For this limited purpose, the creditor has a status resembling possession. A migo can therefore help him collect because the note has already established his legal hold upon the property.

How this fits the larger discussion

A documented debt occupies an intermediate position.

It is not fully treated as already collected for every purpose, because the halachah follows

Beis Hillel rather than Beis Shammai.

But it is sufficiently possession-like that the ordinary rule preventing a migo from extracting money does not necessarily apply.

This limited status explains why retaining one's own note may prevent verbal forgiveness. It also explains why the result changes once the note has been sold.

When a lender sells a promissory note, he transfers the lien on the borrower's property to the buyer.

The debt is therefore no longer "as if collected" for the seller. He will never collect from the property, and only the borrower's personal obligation remains with him.

Because nothing remains that will ever reach the seller through collection, he can forgive that personal obligation without a formal act. Once he does, the lien on the property held by the buyer falls away as well.

A lender who still has his own promissory note in his possession is different. The note still contains the lien on the property and gives the lender a possession-like status. According to this reasoning, verbal forgiveness alone is ineffective.

The Ramban similarly explains that a migo may help a note holder collect because he is treated as though he already possesses the money. This does not mean that the debt is fully considered collected, for the halachah rejects Beis Shammai's broader principle.

ולהכי ניחא במוכר שטר חוב דכבר מכר את שעבוד נכסים ללוקח א"כ לא הוי כגבוי אצל המוכר דהא המוכר לעולם לא יגבה ולא נשאר אצלו אלא שעבוד הגוף, וכיון דלעולם לא יבא ליד המוכר לידי גביה משו"ה יכול המוכר למחול בלא קנין, אבל שטר חוב דידיה כיון דשעבוד נכסים בתוך השטר הוי כגבוי ולא מהני מחילה, וכ"כ בשו"ת רמב"ן (סי' ק"י) דלכך אמרי' מגו להוציא במקום שטר דהוי כאלו מוחזק בממון, ולא דהוי כגבוי לגמרי בהא קי"ל כב"ה שאינו כגבוי עכ"ל.

Nevertheless, most halachic authorities hold that forgiveness is effective even when a promissory note still exists.

מ שיטת רוב הפוסקים דמהני מחילה בשטר.

Sugya Note

The question is whether verbal forgiveness works while the lender still retains the promissory note.

The Mordechai appears to prove that it does. When the original lender sells the note and later forgives the debt, the forgiveness is effective even though the note remains in the buyer's hands.

Rabbeinu Tam's distinction rejects the proof. The sale transfers only the

הקצות דן בשאלה האם מחילה על חוב מועילה בלא קנין כאשר המלוה מחזיק שטר בידו. הסמ"ע חילק וכתב שמחילה בעל פה מועילה רק כשאין שטר, אבל כשיש שטר ביד המלוה אין המחילה חלה אלא בקנין. כנגד זה הביא המרדכי ראיה שמחילה מועילה גם בשטר ובלא קנין, מן הדין הידוע שהמוכר שטר חוב לחבירו וחזר ומחלו - מחול, וכן סמך החלקת מחוקק באה"ע על ראיה זו.

הקצות דוחה את הראיה על פי שיטת ר"ת בטעם הדין של מוכר שטר חוב. לדעת ר"ת יש למלוה שני שעבודים: שעבוד הגוף של הלוה, ושעבוד נכסים. בעת מכירת השטר נמכר

רק שעבוד הנכסים, ואילו שעבוד הגוף אינו נמכר לפי שאין בו ממש, ונשאר ביד המוכר. משום כך יכול המוכר למחול על שעבוד הגוף שנשאר ברשותו, וממילא פוקע גם שעבוד הנכסים, שאינו אלא כערבות הנגררת אחר החוב העיקרי.

וביאור הקצות את יסוד החילוק. הטעם שאין מחילה מועילה בשטר הוא משום ש"כל העומד לגבות כגבוי דמי" - השטר עושה את החוב כאילו הוא כבר גבוי ומוחזק ביד המלוה, ואין אדם מוחל דבר שכבר בא לידו אלא בקנין.

לפי זה מיושבת הראיה מן המרדכי. במוכר שטר חוב, כיון שכבר מכר את שעבוד הנכסים ללוקח, שוב אין אצלו דין כגבוי כלל, שהרי המוכר לעולם לא יגבה מן הנכסים, ולא נשאר בידו אלא שעבוד הגוף בלבד. וכיון שאין החוב עומד לבוא לידי גבייה מצדו, אין כאן "עומד לגבות כגבוי", ולכן יכול הוא למחול אף בלא קנין. אבל שטר חוב שלו עצמו, שעדיין שעבוד הנכסים כלול בו, הרי הוא כגבוי ואין מחילה מועילה בו בלא קנין. וכעין זה כתב הרמב"ן בתשובה, שטעם שאומרים מיגו להוציא במקום שטר הוא משום שהוא כמוחזק בממון, אך לא שיהיה כגבוי לגמרי, שבזה קיימא לן כב"ה שאינו כגבוי.

ואף על פי כן מסיים הקצות שדעת רוב הפוסקים היא שמחילה מועילה גם בשטר ובלא קנין.

lien on the borrower's property. The borrower's personal obligation remains with the original lender because it cannot be sold.

The seller can therefore forgive the personal obligation that remains with him. Once that obligation is erased, the lien on the property falls away because it serves only as a guarantee for the underlying debt.

A lender who retains his own note still holds both parts of the debt. The note gives his claim a limited possession-like status, making verbal forgiveness ineffective according to this reasoning.

Even so, the Ketzos concludes that most halachic authorities hold that forgiveness works even when the lender retains the note.

Takeaway

Rabbeinu Tam understands a loan as containing two obligations: the borrower's personal obligation and the lien on his property. This distinction explains why a seller can forgive the debt after selling the note, although most halachic authorities still hold that forgiveness works even when the lender retains it.

Ran on the Rif, Kesubos 44b

ר"ן על הרי"ף, כתובות פרק הכותב, מ"ד: מדפי הרי"ף, בשם רבינו תם

Rabbeinu Nissim of Gerona (about 1320 to 1376), Spain. A physician as well as a halachic authority, he headed the yeshivah in Barcelona and was among the last great leaders of Spanish Jewry before the persecutions that broke it. He cites Rabbeinu Tam (about 1100 to 1171), France, Rashi's grandson and the leading Tosafist of his generation.

One who sells a promissory note may still forgive the debt, even though the sale itself is effective by Torah law.

A lender holds two obligations against the borrower. The first is the borrower's personal obligation to repay, which is the primary obligation. The second is a lien on his property if he does not pay. That property serves as a guarantor, as the Talmud says: "A person's property is his guarantor."

The personal obligation cannot be sold. Therefore, only the lien on the property is transferred to the buyer.

Although the personal obligation is not sold, it does not disappear. When the original lender later forgives the debt, the personal obligation ends. The lien on the property then ends automatically because it exists only as a guarantee for the primary obligation.

However, when the borrower dies, the personal obligation ends but the lien on his property does not. The very purpose of the property's guarantee is that when the borrower can no longer be found, the creditor may collect from his property.

When the debt ends because of the lender—through forgiveness—the lien on the property ends as well. These are the words of Rabbeinu Tam.

אבל מוכר שטר חוב אע"פ שמכירתו מדאורייתא יכול למחול לו, ששני שעובדים יש לו למלוה על הלוה, שעבוד גופו של לוה שהוא מחוייב לפרוע והוא עיקר השעבוד, ושעבוד על נכסיו אם הוא לא פרע מדין ערב, וכדאמרינן (בבא בתרא, קע"ד.) נכסוהי דבר איניש אינון ערבין ביה, ושעבוד הגוף שיש למלוה על הלוה לאו בר מכירה הוא, הילכך אינו נמכר אלא שעבוד נכסים בלבד, ואע"פ שאינו נמכר לא פקע אבל כי חזר ומחלו פקע שעבוד הגוף וממילא פקע שעבוד נכסים שאינו אלא מדין ערב, ומיהו כשמת לוה, אע"פ ששעבוד גופו פקע, שעבוד נכסיו לא פקע לפי שעיקר ערבותן של נכסים בענין זה הוא שכל זמן שלא ימצא הלוה, שירד לנכסיו ויפרע מהן, אבל כל זמן שנפקע מחמת המלוה, אף שעובדן של נכסים נפקע, אלו דברי ר"ת ז"ל.

Sugya Note

The Ran establishes that selling the note transfers only the lien on the property. The borrower's personal obligation remains with the original lender because it cannot be sold.

When the original lender forgives that obligation, the lien on the property falls away because it functions only as a guarantee.

But the Ran then adds that when the borrower dies, the personal obligation ends while the lien on the property survives.

מבואר בדברי הר"ן בשם ר"ת יסוד גדול בגדר מכירת שטר חוב, דאף דמכירתו חלה מן התורה, מ"מ אין המוכר מוכר אלא את שעבוד הנכסים, אבל שעבוד הגוף של הלוה, שהוא עיקר החיוב המוטל עליו לפרוע, אינו בר מכירה ונשאר ביד המלוה הראשון. ומשום הכי שפיר יכול המלוה למחול את החוב, דכיון שבמחילתו נפקע שעבוד הגוף, ממילא נפקע גם שעבוד הנכסים, דכל כוחו אינו אלא בתורת ערבות לשעבוד הגוף, וכדאמרינן נכסוהי דבר איניש אינון ערבין ביה. אולם היכא שמת הלוה, אף דשעבוד הגוף

שוב אינו קיים, מ"מ אין שעבוד הנכסים פוקע, דבכהאי גוונא זהו גופא עיקר דין ערבות הנכסים, שכאשר אין הלוה לפנינו, נפרעין מן הנכסים.

ויל"ע בסוף דברי הר"ן דכתב "ומיהו כשמת לוה, אע"פ ששעבוד גופו פקע, שעבוד נכסיו לא פקע", וצ"ב למה לא פקע אחר מיתת הלוה, דהשעבוד הגוף בטל.

Why should the result differ? If the lien on the property depends upon the borrower's personal obligation, why does it remain even after that personal obligation has ended by the death of the borrower?

III. What Survives the Borrower's Death?

If the personal obligation disappears at death, what keeps the property bound?

אורים ותומים, חושן משפט סימן ס"ו ס"ק מ"ג | Urim V'Tumim, CM 66:43

Rabbi Yonasan Eibeschutz (about 1690 to 1764), Prague, Metz, and Altona. One of the most celebrated speakers of his age, he led in turn several of the great communities of Central Europe and drew crowds of thousands to his public addresses.

וצ"ל לפיר"ת א"כ במת לוה ונפלו נכסים קמי יורשים דהא פקע שעבוד גוף באיזה אופן יחול שעבוד נכסים, וצ"ל דאף במת לוה כשיורש זוכה בנכסים אף הוא משתעבד כמו לוה בעצמו ועליו מוטל לפרוע כמו אביו הלוה ע"ש.

According to Rabbeinu Tam, when the borrower dies and the property passes to his heirs, the borrower's personal obligation has ended. How, then, can the lien on the property remain?

One must say that when the heirs acquire the property, they too become personally obligated like the original borrower. The obligation to repay now rests upon them as it rested upon their father.

Sugya Note

מבואר דיורשין תחתיו ונשתעבדו הם בשעבוד הגוף. וצ"ע, דמבואר מהר"ן דאליבא דר"ת אם הלוה מת אה"נ בטל השעבוד הגוף מ"מ עדיין איכא שעבוד נכסים דכתב להדיא "אע"פ ששעבוד גופו פקע, שעבוד נכסיו לא פקע".

ומבואר מדברי האורים ותומים, דסבירא ליה דלאחר מיתת הלוה אין שעבוד הנכסים יכול לעמוד בלא שעבוד הגוף, ומשום הכי הוצרך לחדש שהיורשים נכנסים תחת אביהם ונשתעבדים אף הם בשעבוד הגוף. אולם לכאורה הדבר צריך עיון, דמדברי הר"ן בשם ר"ת מבואר להדיא דאף לאחר מיתת הלוה, אף ששעבוד הגוף פקע, מכל מקום שעבוד הנכסים נשאר במקומו, דכתב להדיא: "אע"פ ששעבוד גופו פקע, שעבוד נכסיו לא פקע". ואם כן משמע שאין צורך כלל לומר שהיורשים נשתעבדו בשעבוד הגוף, וצ"ע.

The heirs take the borrower's place and become personally obligated.

This suggests that the lien on the property cannot survive without a personal obligation standing behind it. The Urim V'Tumim therefore places that obligation upon the heirs.

But the Ran's words appear to say otherwise. He states explicitly that after the borrower dies, his personal obligation ends while the lien on his property remains.

If the lien can survive on its own, why is it necessary to place a new personal obligation upon the heirs?

קצות החושן, חושן משפט סימן ס"ו ס"ק כ"ו | Ketzos HaChoshen, CM 66:26

Rabbi Aryeh Leib Heller.

ביאור דבריו דשעבוד נכסים דין ערב ממש הוא, ודון מיניה דערב אלו הלך הלוה למדינת הים או מת הלוה ולא הניח אחריו כלום, ודאי הערב חייב לשלם, ואלו היה המלוה מוחל ללוה גם הערב נפטר, ומשום דהערב נתערב בשביל הלוה אם לא יפרע חובו מן הלוה אזי יהיה קם תחתיו לפרוע חובו, ובזה נתחייב מתחילת הערבות בעוד שהיה חל על הלוה שעבודו ובשעה שהיה הלוה קיים, אלא דכשהלוה פורע בעצמו או שמחל לו המלוה דהוי כפרעון א"כ ממילא נפטר הערב, כיון שכבר קיבל המלוה את חובו ע"י פרעון או ע"י מחילה דהוי כפרעון ממש. וה"ה בנכסוהי דבר איניש אינון ערביו ביה בשעה שהיה הלוה חי אם לא יפרע מהלוה יהיה נכסוהי ערבין ביה ושעבוד הזה נעשה בעוד הלוה קיים, ולכן כשמת הלוה צריכים הנכסים לשלם כיון שנתעברו עבור זה מתחילה, אבל אם היה פרעון או מחילה דהוי כפרעון והוי כאלו קיבלו המלוה את חובו ממילא נפטר הערב.

The lien on the property follows the actual law of a guarantor.

Consider an ordinary guarantor. If the borrower travels overseas or dies without leaving anything behind, the guarantor remains obligated to pay. But if the lender forgives the borrower, the guarantor is released as well.

The guarantor accepted responsibility while the borrower was alive: if the borrower did not pay, the guarantor would stand in his place. That commitment took effect from the beginning of the loan.

If the borrower later pays, or the lender forgives the debt—which is treated like "payment"—the guarantor is released because the creditor's claim has been satisfied.

The same applies to a borrower's property. During the borrower's lifetime, the property became responsible for the debt if the borrower did not pay.

That guarantee was already created while he was alive. Therefore, when he dies, the property must still satisfy the debt.

Forgiveness is different. Since forgiveness is treated like "payment," the underlying claim has been satisfied, and the guarantee is automatically released.

Sugya Note

ומבואר מדברי הקצות החושן, דשעבוד נכסים אינו אלא מדין ערבות ממש. דכשם שערב מתחייב בעוד הלוה קיים, שאם לא יפרע הלוה יעמוד הוא תחתיו לפרוע, ואף לאחר מיתת הלוה נשאר חיובו בעינו, הואיל וחיוב הערבות חל כבר בשעה שהיה הלוה קיים, כך נמי שעבוד הנכסים חל בחיי הלוה, דנכסוהי דבר איניש אינון ערבין ביה. ומשום הכי אף לאחר מיתת הלוה נשאר שעבוד הנכסים קיים, שהרי כבר נשתעבדו מקודם. אולם אם המלוה מחל ללוה, דמחילה חשיבא כפרעון, ממילא פקע גם חיוב הערב, והוא הדין לשעבוד הנכסים, דכיון שהחוב נחשב כפרוע שוב אין מקום לערבות כלל.

The property's guarantee takes effect during the borrower's lifetime.

Death does not cancel a guarantee that was already created. The borrower may no longer be personally obligated, but the property remains responsible because it was bound while he was alive.

Payment or forgiveness is different. Both are treated as satisfaction of the underlying debt. Once the debt is regarded as paid, there is no longer anything for the guarantee to secure.

Takeaway

The Urim V'Tumim places a new personal obligation upon the heirs. The Ketzos instead holds that the property's guarantee was already created during the borrower's lifetime and therefore survives his death.

Synopsis

Part 1 asked whether a lender's words alone can erase a documented debt, and found that they can — but only once the note itself no longer stands in his hand.

The Sma explained that forgiveness withdraws the lender from the debt, but only when he has also surrendered the note. The Shach searched for the source of the note's power and rejected the simplest explanation, leaving that power unaccounted for.

The answer came from Rabbeinu Tam, who divided a loan into two: a personal obligation upon the borrower and a lien on his property. Selling the note transfers only the second, which is why a seller can still forgive the debt — and this same split explained why the property remains bound even after the borrower dies, since the Ketzos showed that its guarantee was created during his lifetime.

That answer, however, rests on one condition: the property must become a guarantor while the borrower is still alive. Part 2 now tests that condition against the case that strains it most — an obligation that seems to be born only after death.

Part 2
Framing the Challenge

The Ketzos's answer depends upon the property becoming a guarantor while the borrower was still alive.

One case tests that condition to its limit.

IV. Can a Debt Be Born After Death?

A Hebrew servant who goes free because his master dies must still receive the Torah's parting grant.

דברים ט"ו:י"ג-י"ד | Devarim 15:13-14

Moshe Rabbeinu, leader and teacher of the Jewish people. Sefer Devarim records the addresses he delivered during the final weeks of his life, reviewing the Torah and preparing the Jewish people to enter Eretz Yisrael.

וְכִי תְשַׁלְּחֶנּוּ חָפְשִׁי מֵעִמָּךְ לֹא תְשַׁלְּחֶנּוּ רֵיק.

הַעֲנִיק תַּעֲנִיק לוֹ מִצֹּאנְךָ וּמִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶךָ אֲשֶׁר בֵּרַכְךָ ה' אֱלֹקֶיךָ תִּתֶּן לוֹ.

When you send him free from you, do not send him away empty-handed.

You shall provide him generously from your flock, your threshing floor, and your winepress. From whatever Hashem your God has blessed you with, you shall give him.

רש"י, דברים ט"ו:י"ד ד"ה מצאנך ומגרנך ומיקבך | Rashi, Devarim 15:14

Rabbi Shlomo Yitzchaki, known as Rashi (1040 to 1105), Troyes, France. His concise commentary became the essential guide through both Tanach and the Talmud for generations of learners.

מִצֹּאנְךָ וּמִגָּרְנְךָ וּמִיִּקְבֶךָ – יָכוֹל אֵין לִי אֶלָּא אֵלּוּ בִּלְבַד, תַּלְמוּד לוֹמַר אֲשֶׁר בֵּרַכְךָ, מִכֹּל מַה שֶּׁבֵּרַכְךָ בּוֹרְאֶךָ. וְלָמָּה נֶאֶמְרוּ אֵלּוּ? מַה אֵלּוּ מְיֻחָדִים שֶׁהֵם בִּכְלַל בְּרָכָה, אַף כֹּל שֶׁהוּא בִּכְלַל בְּרָכָה, יָצְאוּ פְּרָדוֹת; וְלָמְדוּ רַבּוֹתֵינוּ בְּמַסֶּכֶת קִדּוּשִׁין בְּגְזֵרָה שָׁוָה כַּמָּה נוֹתֵן לוֹ מִכָּל מִין וָמִין.

"From your flock, your threshing floor, and your winepress." One might think that the grant may be given only from these items. The Torah therefore says, "From whatever Hashem your God has blessed you with"—from everything with which your Creator has blessed you.

Why, then, does the Torah mention these particular items? Just as these are included within blessing, the grant may be given from anything included within blessing. Mules, which do not reproduce, are excluded. Our Sages also derive through a textual analogy how much the master must give from each category.

Rashi shows that the Torah links the grant to property associated with blessing and productivity.

קידושין ט"ז: ברייתא | Gemara, Kiddushin 16b

A baraisa is an early teaching from the era of the Mishnah that was not included in it. It is cited here in the Talmud's discussion of the Hebrew servant.

וְאֵלּוּ מַעֲנִיקִים לָהֶם: הַיּוֹצֵא בְּשָׁנִים, וּבַיּוֹבֵל, וּבְמִיתַת הָאָדוֹן, וְאָמָה הָעִבְרִיָּה בְּסִימָנִים.

The following receive the parting grant: one who leaves at the end of his years of service, one who leaves at Yovel, one who leaves **through the death of the master**, and a Hebrew maidservant who leaves upon reaching physical maturity.

רמב"ם, הלכות עבדים פרק ג' הלכה י"ד | Rambam, Hilchos Avadim 3:14

Rabbi Moshe ben Maimon, known as the Rambam (1138 to 1204), Spain, Morocco, and Egypt. After fleeing persecution in Spain, he became the leader of Egyptian Jewry and served as physician to the royal court.

כָּל הַמְשַׁלֵּחַ עַבְדּוֹ וַאֲמָתוֹ רֵיקָם עוֹבֵר בְּלֹא תַּעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמַר: "לֹא תְשַׁלְּחֶנּוּ רֵיקָם"; וַהֲרֵי הַכָּתוּב נִתְּקוֹ לַעֲשֵׂה, שֶׁנֶּאֱמַר: "הַעֲנֵיק תַּעֲנִיק לוֹ". אֶחָד הַיּוֹצֵא בְּסוֹף שֵׁשׁ, אוֹ שֶׁיָּצָא בַּיּוֹבֵל, אוֹ בְּמִיתַת אָדוֹן, וְכֵן אָמָה הָעִבְרִיָּה שֶׁיָּצְאָה בְּאֶחָד מִכָּל אֵלּוּ, אוֹ בְּסִימָנִין–הֲרֵי אֵלּוּ מַעֲנִיקִין לָהֶם.

Anyone who sends his Hebrew servant or maidservant away empty-handed violates the prohibition, "Do not send him away empty-handed." The Torah links that prohibition to the positive command, "You shall provide him generously.

The grant is given to one who leaves at the end of six years, at Yovel, or **through the death of the master**. It is likewise given to a Hebrew maidservant who leaves through any of these events or upon reaching physical maturity.

Term Note

עבד עברי | *Eved Ivri* | **Hebrew Servant**

A Jewish servant whose term of service and release are governed by Torah law.

Term Note

הענקה | *Ha'anakah* | **Parting Grant**

The gift the Torah requires a master to give a Hebrew servant when the term of service ends.

Sugya Note

Why are the heirs obligated when their father's death caused the servant to go free?

The master's personal obligation has ended. Ordinarily, the lien on his property should end with it as we discovered in Part 1.

The Ketzos himself raises this difficulty. In the case of an ordinary borrower, the property became a guarantor while the borrower was alive. Here, however, the obligation to provide the grant appears to arise only after the master's death.

How could the property have guaranteed an obligation that did not yet exist?

ויש להקשות, למה היורשין חייבין ע"י מיתת האב, הרי פקע שעבוד הגוף ממילא אף שעובדן של נכסים נפקע. וע' בקצוה"ח (שם) שתמה ע"ז וז"ל, אלא דצריך ישוב בהענקה במיתת האדון בפ"ק דקידושין דט"ז ע"ש, וכיון דבמיתת הלוה פקע שעבוד גופו, וגבי בענקה לא שייך לומר דהנכסים נתערבו בעודנו חי' וכמו שכתבנו גבי הלוה דהא הענקה בא החיוב אחר מיתתו ע"ש, וצ"ע.

Answer A — תירוץ א

שיעורי רבי שמואל, קידושין אות קע"ג | Shiurei Rabbi Shmuel, Kiddushin 173

Rav Shmuel Rozovsky (1913 to 1979), Lithuania and Bnei Brak. He came out of the Lithuanian yeshivah world to Eretz Yisrael and became one of the defining roshei yeshivah of Ponevezh. His shiurim, taken down by his students, shaped the way a generation learned to take a sugya apart.

The Nimukei Yosef discusses an unusual case.

A person shoots an arrow. Before the arrow reaches its target, the person dies. The arrow then strikes and tears an expensive silk garment.

The heirs must pay for the damage, even though the garment was not torn until after the person died.

The reason is that the property's guarantee does not begin when the monetary debt becomes payable. It begins with the action that creates the future obligation.

The moment the person released the arrow, his property became responsible for whatever damage that action would later cause. Although the damage occurred after his death, the guarantee had already attached during

וצ"ל בזה כמש"כ הנמוק"י (בב"ק כ"ב.) דהזורק חץ וקרע שיראין לאחר מיתתו גובין מהיורשים, ומשום דמעשה המחייב על קריעת השיראין הוא הזריקה, ובאור הדבר נראה, דשעבוד נכסים נהיה ע"י המעשה המחייב ולא ע"י החוב, ולכך אף דהחוב לא חל עליו כיון שבשעת קריעת השיראין כבר מת, מ"מ איכא שעבוד נכסים, כיון דדין שעבוד נכסים הוא מחמת דין הערבות הנכסוהי דבר אינש אינון ערבין ליה, והערבות הוא על המעשה המחייב, וממילא כשזרק חץ מיד חל דין ערבות שהנכסים ערבים על מעשה הזריקה לחיובים שיצאו מזה אח"כ, ולהכי

his lifetime.

The same structure can explain the parting grant.

The obligation is not created only at the moment the servant leaves. It is generated by the years of service that came before his release, as the Torah says: "For he has served you at twice the wage of a hired worker."

The service performed during the master's lifetime creates the obligation. The servant's release is the point at which the grant becomes payable.

The property therefore became responsible while the master was still alive, even though the actual obligation took effect only after his death.

אף שקריעת השיראין היה לאחר מיתה מ"מ הנכסים היו כבר ערבים מחיים, וקנין השעבוד באמת יחול רק אצל היורשים מצד הערבות שחלה מחיים, ולפי"ז ה"ה הכא בהענקה נראה דהמחייב אינו היציאה דנימא שהמחייב הוא רק אחר מיתה, אלא המחייב הוא העבדות שעד רגע היציאה וכדכתיב בקרא כי משנה שכר שכיר עבדך, דהעבדות היא המחייבת הענקה לכשיצא, ולהכי אף שחלות החיוב באמת לא יחול לאחר מיתה, מ"מ ערבות על הנכסים חל כבר עם המיתה ועי"ז יחול שעבוד נכסים לאחר מיתה.

Sugya Note

The property became a guarantor during the master's lifetime because the servant's years of service had already generated the future obligation.

The master's death ends his personal obligation, but it does not cancel a guarantee already created during his lifetime.

The same principle stated by the Ran therefore applies here: when the person is no longer present, collection may still be made from the property that had already become responsible.

מבואר דהנכסים נתערבו בעודנו חי' אפי' במצות הענקה, ממילא אה"נ אחר מיתת האדון דאפי' פקע שעבוד הגוף מ"מ שעובדן של נכסים אינו נפקע, כמש"כ הר"ן הנ"ל "לפי שעיקר ערבותן של נכסים בענין זה הוא שכל זמן שלא ימצא הלוה, שירד לנכסיו ויפרע מהן" וה"ה במצות הענקה.

Answer B — תירוץ ב

Siach Arev, Kiddushin 7 | שיח ערב, קידושין סימן ז'

Rav Shneur Kotler (1918 to 1982), Europe, Eretz Yisrael, and Lakewood. Son of Rav Aharon Kotler, he learned in Eretz Yisrael before joining his father in America and succeeded him as rosh yeshivah of Beth Medrash Govoha, which grew under his leadership from a small yeshivah into one of the largest in the world.

When the Torah connected the obligation of the parting grant to the master's flock, threshing floor, and winepress, perhaps it was not merely establishing how much the master must give.

Rather, the Torah may have defined the nature of the obligation. It is not a monetary debt placed personally upon the master, but an obligation attached to the property itself.

Consider that the grant can sometimes be worth more than

ויש מקום לומר דמה שתלתה תורה חיוב הענקה בצאן גורן ויקב אינו שיעור לחודא במאי מתחייב האדון, אלא נתחדש בזה דחיוב הענקה אינו חיוב ממון המוטל על האדון כלל, אלא הוא חיוב בהנכסים עצמם, ואין לזה שייכות כלל עם דיני הממונות של העבד, והגע עצמך דפעמים הענקה הויא יותר מדמי העבד עצמו,

the servant's own value. If it were an ordinary monetary debt created through the acquisition of the servant, how could that acquisition obligate the master to pay more than the servant was ever worth?

The obligation may therefore rest upon the property rather than personally upon the master.

והאיך יהא חיוב ממון להאדון בהענקה יותר מכל דמי העבד, הרי זה דבר שאינו מסתבר דע"י קנין העבד יתחייב האדון יותר מכל דמי שווי, וע"כ הוה חיוב בהנכסים ואינו חיוב המוטל על האדון כלל.

Term Note

חיוב על הגברא | *Chiyuv Al HaGavra* | **Obligation on the Person**

An obligation that rests directly upon a person rather than upon particular property.

Term Note

חיוב בנכסים | *Chiyuv B'Nechasim* | **Obligation on the Property**

An obligation that rests upon particular property rather than directly upon a person.

This understanding may depend upon a question raised by the Mishneh LaMelech.

Suppose the property subject to the obligation was destroyed. Must the master now provide the grant from his other property?

If the grant is a personal monetary debt, the master should remain obligated even after those assets are gone.

If the obligation rests upon the property itself, however, the destruction of that property may remove the obligation.

The Avnei Nezer likewise understands the grant as an obligation upon the property rather than a personal monetary debt.

אמנם גדר זה חיוב הענקה הוה חיוב בהנכסים ולא חיוב המוטל על האדון, לכאו' תלוי במש"כ במל"מ (פ"ג מהל' עבדים הי"ד) לדון בגוונא דנשרפו הנכסים המחויבים בהענקה אם מחויב להעניק משאר נכסים, עיי"ש. והראוני ג"כ שבאבני נזר (אבה"ע סי' תל"א, אות ו') נקט הכי דהוה חיוב על הנכסים ואינו חיוב ממון עיי"ש.

Perhaps the obligation does not merely rest upon the property. The Torah may consider it as though the servant already owns a share in the master's property and that share has already been acquired by him.

The Meiri writes that although the grant belongs to the servant, it remains in the master's possession.

Even so, the servant may already have an ownership interest within the property itself.

ונראה להוסיף דלאו היינו חיוב בנכסים לחודא, אלא נתחדש בתורה דחשיב כאילו יש להעבד חלק בנכסי האדון, וכבר קנוי לו, ויש לדקדק הכי מדברי המאירי (קידושין, ט"ו. ד"ה הענקה) שכתב וז"ל, ואע"פ שענק זה נכסיו של עבד הוא ברשות אדון וכו' עכ"ל עיי"ש וכו'.

Term Note

קנין בגוף הנכסים | *Kinyan B'Guf HaNechasim* | **Ownership in the Property Itself**

A legal ownership interest in the property itself, rather than merely a lien against its owner.

Why this solves our problem about the heirs

If the obligation rests upon the property rather than personally upon the master, the heirs can remain obligated even after the master dies.

This is not an ordinary case in which inherited property must be used to pay the father's monetary debt. Rather, the property itself already carries a distinct law of the parting grant.

That law can continue when the property passes to the heirs.

The explanation is even stronger if the servant is considered to have already acquired a share in the property. In that case, it is as though the heirs never inherited the servant's portion. His share had already become his during the master's lifetime.

ואם ננקוט הכי דהוי חיוב על הנכסים ולא על הגברא, שפיר י"ל דנתחייבו בו היורשין אע"פ דשיעבודא לאו דאורייתא, דשאני הכא דאין זה גדר שיעבוד נכסיו לחוב ממון דאביהם, אלא זהו דין מסיום על הנכסים, וזה שפיר שייך גם ביורשים, ובפרט אם ננקוט דחשיב כאילו כבר קנוין להעבד, דזה ודאי שייך גם ביורשין, דהוה כאילו מעולם לא ירשו חלקו של עבד.

One last point

Although the servant may already possess a right within the property, the grant still requires an act of giving. The servant cannot take the property on his own.

After the master's death, the mitzvah of giving the grant rests upon the heirs. The act of giving must be performed by the present owners of the property.

This is similar to the required agricultural portions, where the responsibility to separate and give them rests upon the person who currently owns the produce.

ואע"ג שעדיין מחוסר נתינה הוא ואין העבד יכול ליטול הנכסים מדעתו, מ"מ שפיר מוטלת מצוה הענקה על היורשין, דכל עיקר המצוה תלוי בבעל הנכסים שצריך לעשות מעשה נתינה להעבד, וכמו בתרומות ומעשרות דתלוי בבעל הנכסים וכנ"ל.

Term Note

מחוסר נתינה | *Mechusar Nesinah* | **Still Requiring an Act of Giving**

A status in which a right or obligation already exists, but the required act of transfer has not yet been completed.

Sugya Note

The parting grant is not a monetary debt placed personally upon the master. It is a law within the property itself, as though the servant already possesses a share that was acquired during the master's lifetime.

The heirs are therefore not paying their father's debt. They inherit property that already carries the servant's right.

Even though an ordinary property lien may end when the master dies, this obligation follows a different structure. The servant's interest exists within the property itself, and the heirs therefore remain obligated after the master's death.

מבואר מרבינו הראש ישיבה זצ"ל דדין הענקה אינו חוב ממון על האדון, אלא הוא דין בגופא הנכסים, וכאלו העבד יש חלק בגופא הנכסים וכבר קנוי לו, ממילא אפי' דס"ל שעבוד לאו דאורייתא אפ"ה יש חיוב הענקה, דחיוב על היורשין אינו מצד חוב אביהם, אלא מצד דעבד יש חלק בנכסים דקנוי הנכסים בחיי האב. ולפי"ז י"ל דה"ה במצות הענקה דהיורשין חייבין במיתת האב, דאע"פ שפקע השעבוד מ"מ בהענקה אינו תלוי בשעבוד אלא הענקה הוא דין אחר דהעבד יש קנין בגופא הנכסים וכבר קנוי לו, ממילא אפי' אחר מיתת האדון היורשין חייבין.

Takeaway

Rav Shmuel Rozovsky preserves the structure of a debt but explains that the property became responsible during the master's lifetime because of the servant's years of service. Rav Shneur Kotler offers a more fundamental answer: the parting grant was never a personal debt of the master, but a law within the property itself—and perhaps a share already owned by the servant.

Conclusion

We began with a simple question: can a lender forgive a documented debt while the note remains in his hand?

That question revealed that a debt may contain two distinct elements: the borrower's personal obligation and the lien on his property. Selling the note can separate those elements. Forgiveness can erase the personal obligation, while death raises the harder question of why the property remains bound.

The Ketzos answers that the property's guarantee was created during the borrower's lifetime and therefore survives his death. The case of the parting grant pushes that answer further because the obligation appears to arise only after the master dies.

Rav Shmuel Rozovsky answers that the servant's years of service created the future obligation during the master's lifetime. Rav Shneur Kotler offers a different model: the grant is not a personal debt at all, but a law within the property itself—and perhaps a share that already belongs to the servant.

The sugya therefore leaves us with two ways an obligation can survive death: it may have been secured by an earlier act, or it may have existed within the property from the beginning.